

Angyal

Fiatal nő volt, majdnem még lány. Többször beszéltem vele, még többször láttam, hisz elég feltűnő jelenséggé maradt meg sok férfi szívében. Vörös haja mely zuhatagként zuhant vállára, tökéletesen ívelt arca, nagy zöld szemei, kerek keblei és ívelt fenéke nemsok férfi fantáziáját hagyta nyugodni. Enyémet sem. Mikor először megpillantottam, mintha szerelmet éreztem volna iránta és ezzel nem voltam egyedül. Tudtam hogy eljön ez a pillanat, őszinten, nem akartam... de mégis vonzott. Most itt fekszik előttem, anyaszült meztelenül szórtelen testével, kábultan. Gonosz gondolatok jutnak az eszembe, magamévá tenném mielőtt elkezdem. Valami visszatart. Lélegzetemet visszatartva hozzáérek, és zavartan állapítom meg hogy nadrágomban feszül a férfiasságom. Fogok egy rongyot és megtörölöm a mellei között. Gyönyörű mellek, még így, lapítva is. Őszinte leszek azzal, ha azt mondom, hogy a hanyatt fekvő nő a legszebb. Ahogy simogatva törölgetem a melle közti részt, kicsit növekedik a pulzusom. Mindjárt megteszem, el sem merem hinni hogy képes vagyok rá. Fogom a szikém, és hozzá érintem az imént letörölt részhez. Puha bőre finoman reagál, nem vágódik meg. Tapasztalatból tudom, hogy ilyenkor gyengéden kell húzni. Nem először csinállok ilyet. Ő a huszonhetedik. Mily szép szám. 27 évesen csináltam ilyet először, azóta havonta legalább egyszer. Akik tudják nem értik hogy bírom csinálni. Ahogy szikémet húztam gyengéden a hasa felé, egy csepp vér kezdett szivárogni a penge körül. Ezzel felvágom a legvékonyabb részét a bőrének. Pont azt, ami oly selymessé teszi, és oly széppé. Érzem a bőre illatát amitől kiráz a hideg. Tisztán kell dolgoznom, villant az agyamba, fogtam az előre kikészített vattát és letöröltem a vért. Még sebbel is milyen gyönyörű. Szikémet újra végighúztam a seben, hogy mélyítsem azt. Már húst vágtam, ami látszott a vér mennyiségéből. Már nem láttam mást, mint őt és a sebet. Meg kellett égetnem a seb falát, hogy ne fröcsköljön a vér mindenhová. Kezem remegett ahogy vágtam ezt a földre szált angyalt. Némi lelkiismeret is megszólalt bennem. Nem szabad... nem.... Szikém megtöröltem, mivel imádom nézni ahogy a fémes tárgy belehaít a húsba. Újra mélyítettem a seben, miközben égettettem a seb falát. Most már csontot is értem. Sárgás, vértől úszó csontjait is vonzónak találtam, mint egész lényet. Kicsit betegesnek tűnt ez számomra. Szikével lassan kezdtem megszabadítani a bordát a hústól. Egyenként kapargattam a bordáit, és mellkasi csontjait. Hogy megkönnyítsem a dolgom, a sebet feljebb vágtam, és elkanyarítottam balra. Imádom ezt a részt, olyan marcangolós. Mikor ez megvolt, csontvágó ollómmal, ami hasonlít a csirkeboncoló ollóra, kezdtem ropogatva felvagdostni a bordáit. Félttem, életemben ennyire még nem félttem. Az is igaz, hogy ilyen gyönyörűségel még nem dolgoztam. Gyöngyözött a homlokom, már arra gondoltam, hogy itthagynom és elmegyek. De nem tehettem, szívem nem engedte. Így folytattam a bordavágást. Ez már vérmentes rész volt. Többet nem kellett ereket égetnem. Ahogy az ollóval a bordáit vágtam, majdnem görcsbe rándult a kezem. Így néha kicsit pihentetnem kellett. Tisztán kell dolgoznom – ezt ismételtettem állandóan magamban. Nyugtatás gyanánt újra végignéztem gyönyörű, tökéletes, éppenséggel felvágott testén. Lassan befejeztem a bordák kivágását, hogy hozzájussak a szívéhez... Vajon igaz hogy az ember szívében van a lelke? Most meglátom a lelkét? Eddig senki lelkét nem láttam. Csak a beleit, máját, gyomrát és egyéb gusztustalan részét. De tudtam, hogy ezúttal másképp lesz. Ez egy gyönyörű nő, hihetetlenül kedves, szerető barátnő... neki lesz lelke. Bordák kivágva, most jött el a feltárás ideje. Szívem majdnem megállt az adrenalintól, izzadságcseppek csöpögtek végig az arcomon. Magam mögött mocorgást hallottam. Hátranéztem és jeleztem hogy mindjárt. Ő is ugyanazt csinálta mint én, de rajta nem látszottak az idegesség jelei. Ő halottal dolgozott, friss hullával és nem egy angyallal. Mikor visszanéztem, tudtam, hogy most jött el az időm. Felnyitottam az utolsó pajzsot a szívéhez. Ekkor sokk ért. Nemvolt szíve, hittem először, de aztán beugrott, hogy a tüdő kicsit eltakarja... kezemmel így félregyűrtem a tüdejét, ami alig tapadt a szívhez. És ott volt, a lelke, az élete ritmusa. Gyenge zsinórral elkötöttem az aortáját és az összes szívbe vezető eret. Csillogó szikémmel lassan hozzáértem a szívéhez, de még nem vágtam, még benne volt a lelke. Nem akartam lelket elvenni. Szíve is olyan szép volt, mint maga, így a bal kezembe vettem az egész szívet, és még éreztem, kicsit dobog. Eltömített erekkel már nemvolt annyira intenzív. Lassult a szíve dobogása, és

lúktetésének intenzitása. Lassan elköltözött a lelke. Vághattam volna, de könnycseppek szökkentek a szemembe, nem lattam a könnyektől. Mit tettem?!?! Kerdeztem magamtól, megöltem egy angyalt! Szemem megtöröltem, és kivágtam a szívet. Kolégám mindezt szadista hidegséggel nézte. Sürgetett. -nincs már sok indókn, SIESS!- mondta, miközben a szemembe akart nézni. Én nem voltam rá képes. Inkább a szívre összpontosítottam. Hátraléptem, hogy átengedjem a kolégámnak a helyet, aki hidegen dolgozott a testtel. Mintha nem látta volna, hogy kivel dolgozik, minden tisztelet nélkül. Én ott álltam könnybe lábadt szemmel és szorongattam a halott szívet. Remegtem belül, tudtam szörnyű dolgot tettem. Körül néztem és akkor regisztráltam a bámuló tömeget. Nem bírtam megérteni, miért kell ezt így mindenki előtt... kimentem a teremből. Pár óra múlva megtudtam, hogy a szívatültetés sikeresen végződött. Boldog voltam, hogy láthatom még mozogni az angyalom.

Irta: Erik Putz

2007 Július 26.

Emberközelivé tette: Icemedve